

1

Sørine og Else-Margrete kommer ned og tager imod hende. Sørine pludrer straks løs om, at frk. Jensen er blevet gift og har bedt om at få Sørine med, når hun rejser fra øen. Hun skal have 60 kr. om året, sine egne penge.

Else-Margrete spørger hviskende, om det blev en dreng eller en pige.

– En dreng, svarer Magda.

– Og er han adop- givet væk? Vil hun vide.

– Ja.

– Du ved ikke ...?

– Nej.

– Man må beholde den, så længe man ammer, siger veninden voksent og griber efter Magdas kuffert. Hun har selv prøvet det. En pige, som er hos hendes forældre.

– Har du fået lov at komme hjem på ferie? spørger Magda.

– Nej, men min far skriver igen til jul. Det har han lovet. Så er hun fire år.

Efter aftensmaden går Magda ned til stranden. Sørine råber op og vil med, men Else-Margrete holder hende tilbage. Magda kan se, at Sørine bliver gal. Hun vender dem ryggen og går raskere til, løber til sidst. Klædet strammer om brysterne, selvom hun har malket ud inde hos plejemor. Hun ville spørge, hvad de gjorde af mælken, men fik ikke sagt noget, rød for tårerne.

Hun standser først yderst på pynten og bliver stående

længe med lukkede øjne. Bølgerne raser dernede, det hvide, hvide skum river sig løs og kastes rundt i luften, så små stænk når helt op til hendes kinder. Hun må åbne øjnene igen for ikke at falde, bliver så svimmel. Måske var det, hvad hun ville, falde ned og slå sig ihjel, selvom det er syndigt. Men så finder Drengen hende jo aldrig. Hun smider sig i græsset, knytter hænderne og brøler, til stemmen ikke har mere kraft, og kun små klynk kommer op af halsen. Da mærker hun ham. Det var en dag, sundhedsplejersken var gået ud, at hun tog ham op til sig. Han var nøgen og varm, og da hun lagde ham inden for kjolelivet, drejede han straks munden mod brystvorten.

– Du ved nok, hvad der er godt, hvad du lille, hviskede hun, og han smilede og spjættede med sine runde arme. Øjnene blev så store og sjove, at hun måtte smile selv.

– Hvad gør du dog? udbrød plejersken forfærdet.

– Han var sulten, forklarede Magda, – og så, for varmens skyld.

– Jeg ved da ikke, hvad du tænker på, du vil vel gerne have lov at beholde ham tiden ud.

– Ja tak. Det strammede sammen i underlivet, som en ve, og hun krummede sig lidt.

– Hvad er der nu? spurgte plejersken.

– Ikke noget. Magda lagde bleen, som hun havde lært, han så så lille og alene ud på det store bord, slet ikke glad som før da hun holdt ham tæt. I det samme tissede han, og plejersken udstødte en ærgerlig lyd. Magda vaskede ham en gang til, tørrede så forsigtigt hun kunne omkring det rynkede dingleværk.

– Lad mig, sagde plejersken og skubbede hende væk.

– Der er ting, man ikke rører ved, det er unaturligt. Han skulle nødig blive som visse andre.

– Men jeg ville bare, forsøgte Magda.

– Ja, den er god med dig.

Hun rejser sig og får tøjet i orden. Det er koldt, en af de store forårsstorme. Ovre på fastlandet mærkede hun ikke, om det stormede eller var stille. Der var bare Drengen.

Hun strider mod den hårde blæst langs skrænten, sætter uden tanker det ene ben foran det andet, hører ikke andet end stormens buldren i hele hovedet. En flok småfugle letter fra krattet lige ved hendes ene fod, de troede nok ikke, at nogen var ude i det herrens vejr. Hun er også gennemblødt nu, men kroppen vil ikke være i ro, den aser af sted uden mål, nu hvor tankerne er på fastlandet.

Jeg må finde ham, tænker hun, de ved jo ikke, hvordan man får ham til at bøvse, når han har spist, og mælk har de ikke noget af, han dør måske, vender hovedet væk. Hun ser det for sig, mærker hans små ribben under sine hænder, når hun prøver at lægge ham, men han hellere vil op og se. Kan hænde de vil straffe ham for det, og hun er der ikke. Hvordan skal han forstå, hvor hans mor er blevet af? Hun er sikker på, at han græder og kommer selv til at hulke, standser op og lægger nakken tilbage, holder om ham, hovedet som lige kan ligge i hendes ene hånd, skulderen, den lyserøde fold mellem den og halsen, hans bankende krop, hvor hjertet som på et lille dyr mærkes så tydeligt, benene, fedtvalkene omkring de bløde lår og fødderne, som bøjer sig udad, som om de ville finde noget dér at stå fast på. Langsomt tvinger hun sig til at åbne øjnene og slippe. Ude over havet hænger et mørkegråt dyr, langsomt kommer det svævende ind over øen og dækker snart hele himlen. Kun et lille glimt får man af lys ved dets ene bagben, et fodspor af sol.

Om natten går hun ud igen. Hun har taget klædet af og masserer sine bryster, mærker først den kløende lettelse, siden smerten, når frakken rører ved vorterne. Hendes bryster er

alt for tunge, al den føde, som er hans, bærer hun rundt på. Nu gør den ingen nytte, og hun som var så bange for, at mælken ikke ville komme, så de skulle tage ham med det samme. Det var det eneste, der stod hende i hovedet. Hver gang hun vågnede, trykkede og pressede hun, til hun næsten segnede, og til sidst sneg hun sig forbi nattevagten, som sad og trillede vattotter, ud for at finde en ko. Hun forestillede sig, hvordan det følte i fingrene, når man havde fat om patten, vidste helt bestemt, at hun kunne malke, for ham kunne hun. Da løb det til, hun mærkede det så tydeligt, som en lille kildren, næsten et kys og hastede tilbage.

Nogle dage senere bliver hun kaldt ind til forstanderinden.

– Du render ude om natten, siger hun.

– Jo, somme tider.

– Det ved du godt, vi ikke kan have.

– Ja, men ...

– Ikke noget men, du skal passe dine pligter og ikke skabe dig. Vi skulle jo nødig til at lukke dig inde. Plejemor giver sig til at åbne breve med den blanke kniv, som har sin plads på skrivebordet. Magda har så tit haft den i hånden, den er tung, selvom den ser fin og let ud. Engang satte hun sig ved bordet og forsøgte selv, lagde en avis dobbelt og gjorde bevægelsen efter. Hvem skulle have troet, den var så skarp. Legeværk! tænker hun vredt, hun skal aldrig lege mere, aldrig blive glad.

– Du kan godt gå! siger plejemor.

– Ved plejemor? spørger Magda tøvende.

– Hvad? Forstanderinden ser op.

– Hvor Drengen kom hen?

– Nej, den sag tager de sig af i Brejning. Og så taler vi ikke mere om det.

Om søndagen går hun til fyrmesterens. Hun husker, hvor tung hun var sidste gang, hun klatrede op ad den smalle trappe med Drengen i sig.

– Næ, men er det dig, er du endda kommet tilbage, udbryder Kirstine og slår hænderne sammen. – Der kan vi alligevel se, så skal du også have din kaffe da. Hun retter til i stuen med hvid dug og det pæne porcelæn. Koppen klirrer slemt, da Magda stiller den på underkoppen.

– Den er så fin, siger hun undskyldende.

– Ja, men vi har jo også fine gæster, smiler Kirstine og klapper hende på kinden. Det er bare et lille klap, men Magda kan alligevel mærke det længe, hun får sådan røre i maven, og mælken giver sig til at løbe fra brystet, det er ellers ved at tage af. De er bare de to i huset, for fyrmesteren måtte i fyret, der var noget i ulave.

– Kommer ingeniøren så? spørger Magda.

– Nej, så galt er det vist ikke. Hvordan har du det, pige?

– Jo tak.

– Du ved jo nok, at her snakker vi lige ud af posen.

– Jeg længes så skrækkelig. Hun kommer til at græde, selvom hun ikke vil. Det hænger sammen med mælken, som hun heller ikke kan styre. Hun finder lommekluden i buksebenet og tørrer, til den er helt våd. En hovedpine, som en kniv der skærer skallen midt over, støder til. Og da hun vil virre det hele væk, kommer hun til at vælte koppen. Så bliver det helt galt.

– Åh, dit lille skidt, siger Kirstine, – det betyder ingen verdens ting, den gamle dug, nu finder jeg dælme en dram til dig.

– Nej, de kan lugte det.

– Skam kan de ej! Hvis nogen spørger, så sig, at Kirstine gav dig kamferdråber for hovedværk. Det sagde vi, da jeg var ung og på den gale galej.

– Har du gjort noget forkert, da? spørger Magda, da hun igen kan snakke.

– Det har alle og enhver, tro mig. Bare fordi nogen har bestemt, at du skal være her, behøver du vel ikke at have det strengere end andre på din alder. Jeg kan endda forstå det med nogen af de slemme, men med dig er det helt sikkert en fejl. Du kunne da sagtens have passet et barn, ja du kunne, men du må tage dig i agt for mandfolkene, Magda. Du er for godtroende, hører du. Skete det, mens du var på påskeferie?

– Jeg har lovet ikke at fortælle det til nogen, siger hun, – og jeg gjorde det ikke med andre end ham.

– Nej, men så skulle han jo stå frem, hvem han end er. Er det en gift mand?

– Det ved jeg ikke, hvisker hun.

– Nu skal du også få fred for mig, så længe det ikke er fyrmesteren. Hun slår Magda på skulderen og skraldgriner.

– Nej da, hikster Magda forskrækket. – Fyrmesteren kunne da aldrig, han er jo en fin mand.

– Ja, ja, en mand er en mand, lille du, men det var nu også kun for sjov.

– Kunne du ikke ...?

– Hvad mener du, bette ven?

– Ikke noget alligevel.

Men på vej ned ad trappen fra fyrmesterboligen går hun lige godt og brygger videre på det, hun var ved at sige. Hvis det var Kirstine, der fik hendes dreng, så kunne hun komme på besøg, og de ville stå sammen og se på ham, når han skulle skiftes, Magda ville få lov at tage ham op, det ved hun. Hun kan se det hele og mærke Drengens lille krop mod sin egen.

Pludselig får hun en forfærdelig trang til stranden og drejer til venstre forbi sumpen, som de kalder den lille mose foran hovedbygningen. Hun når det nok før aftensmaden.

Solen er næsten væk, ses bare gennem en smal sprække, som om den holder øje med hende og vil sladre om, at hun har været her. Hun render op til hjemmet, hurtigere og hurtigere, til det brænder i halsen, i hele kroppen. Brysterne tynger som store sække, hun bokser det ene så hårdt, hun kan, og knækker sammen af smerten.

2

– Og her har vi så Magda, siger professoren, – tilbage igen hvor du hører til.

– Ja tak, siger hun og nejjer.

– Og du har ikke tænkt dig at gøre os skam mere, vel!

– Nej, hr. professor.

– Det var godt. Så ser vi tiden an sommeren over. Ferie kan der jo ikke blive noget af for dit vedkommende, sådan som du svigtede vores tillid sidste år i påsken.

Magda siger ingenting.

– Og frk. Simonsen sagde endda god for dig, hun mente jo, at du havde rettet dig. Men der er vel ingen hjemme, der tager det så nøje, eller vidste din familie, hvad der foregik?

– Der var ingen, der vidste noget, får hun fremstammet. Sært han ikke ved, at hun var med en af de andre piger på påskeferie, fordi hendes mor ikke har fast adresse.

– Men du vidste godt selv, at du ikke må tage tøjet af, når du er alene med en mand, ikke?

– Jo.

– Og alligevel gjorde du det.

– Jeg var jo glad for ham.

– Ja, han er sandelig også værd at være glad for. Hvor var han henne, da ansvaret skulle placeres, hvad! Professoren tager læsebrillerne på og stirrer på hende, de sidder halvt nede på næsen, så det ser ud, som om han har to sæt øjne.

– Det ved jeg ikke, hvisker hun.

– Har du haft kontakt med ham siden? Jeg forventer, at du fortæller mig sandheden, det er meget alvorligt det her. Ikke blot har du forbrudt dig, men du vil ikke lade os hjælpe dig med at undgå, at det sker igen.

– Jeg har ikke set ham siden.

– Jeg skal vide hans navn, siger professoren strengt. – At udnytte piger som dig er strafbart, og der skal stå i barnets papirer, hvem faderen er.

– Må jeg så vide, hvor Drengen kommer hen?

– Så du vil studehandle. Ser man det, du er sandelig uforfærdet. Nej, det kan der ikke være tale om. Skulle du så dukke op og ødelægge det for dit barn, som nu får chancen for en god tilværelse? Jeg ved godt fra forstanderinden, at du har fået den ide, men den gør du bedst i at glemme. Dit barn er anbragt i en god familie, og ingen vil nogen sinde kende dets biologiske ophav. Det er til alles bedste.

Magda synker sammen. Hendes dreng forsvinder i professorens fine ord. Hun kan allerede næsten ikke mærke ham mere. Han! skriger hun indvendig, det hedder han, ikke det!

– Må jeg vide, hvad han skal hedde? spørger hun.

– Nu er du både dum og obsternasig. Selvfølgelig må du ikke det. Du må glemme, jo før jo bedre, og nu har jeg ikke mere tid til dig. Næste gang jeg kommer, håber jeg, at du er mere samarbejdsvillig. Tænk på, at hvis vi ikke får oplyst, hvem du har ligget med, så kan han jo fortsætte med at misbruge naive piger, tænk på det, han ser ned i journalen, – Magda, tilføjer han så.

Da hun ikke vil samarbejde, får hun forbud mod at se film om søndagen, men Sørine fortæller hende bagefter, hvad den handlede om, selvom det hverken er til at få hoved eller hale i hendes beskrivelse. De står og skræller kartofler.

– Så kan du godt tie stille, Sørine, siger frøken Kjær. – Det

er jo ikke meningen, at Magda skal se film herude i køkkenet, og du har ikke hoved til at snakke og arbejde samtidig. Rub nu neglene!

Men Sørine er ligeglad, hun hvisker bare så. Magda lytter kun med et halvt øre. Hun har så svært ved at samle sig om arbejdet.

– Du plejer da ellers nok at kunne få noget fra hånden, siger Kjær, – har du glemt at få koks på kakkelovnen?

Kjær passer godt til sit navn, hun laver sjov, for det meste i hvert fald, men hun nævner ikke Drengen. Ingen gør. Somme tider tænker Magda, at det er, som om han ikke findes. Men så går hun til stranden, sniger sig af sted, så ingen kan nå at forhindre det. Hun er bange for, at hun dør, hvis de standser hende, må ned og se langt ud over vandet for at mærke, at han findes i verden. Hvis de nu har sendt ham til Sjælland eller længere væk? Selvom det skulle lykkes hende at komme fra Sprogø, så er Danmark frygtelig stort, og hun har altid været en klovn til at finde rundt. Foruden til alt det andet.

Der var ingen, der ville sidde ved siden af hende i skolen, fordi hun var snavset. Og heller ingen, der ville have hende med til at lege, fordi hun løb for langsomt og ikke kunne gribe bolde. Men så legede hun selv. Hun fandt kønne sten, som hun legede var dyr, engang en bitte lille en, som hun passede særligt på. Aldrig havde hun set så lille en sten med hul i, den var gul, en ganske særlig gul farve som solskin. Den var hendes hund. Bengo, hed den. Hun byggede stald til dyrene og bandt køerne på marken, byggede et hus og lavede dukker af klude. Hendes mor havde syet den første. Siden havde hun aldrig tid, men den dag lavede hun en dukke, syede knapper til øjne og viklede tøjstrimler om pibe-rensere til arme og ben og til sidst en kjole. Magda sad helt stille imens og så på al rigdommen. Da moderen var færdig,

vendte hun dukken rundt og betragtede den fra alle sider.

– Ak ja, sukkede hun og lagde den i Magdas skød. Så stødte hun fra med begge hænder på de store lår og fik sig rejst.

Folk kaldte hende Smatsoen, og børnene råbte efter hende, når hun gik ud. Men hun roede uanfægtet gennem byen hen til købmanden, hvor hun fyldte døråbningen ud, før hun trådte over tærskelen, og de andre kunder rykkede sig lidt.

– Så gerne, sagde købmanden og gav hende, hvad hun forlangte, skrev det i bogen med et dybt suk.

– Og hvornår får jeg så betaling? kunne han finde på at spørge, når hun havde vendt sig og var på vej ud.

– Når jeg har penge, svarede hun og forsvandt.

– Det er dog alligevel for galt, sagde en af de andre kunder.

– Ja, og at det offentlige skal betale til sådan en, som ikke laver dagens gerning.

– Men børn kan de jo altid finde ud af at skaffe sig, supplerede en anden.

Magda havde hørt det mere end en gang. Hun byggede sit hus af pinde og lod dukkerne flytte ind. De talte pænt til hinanden, og andre talte pænt til dem, bankede på og spurgte, om Else kom ud og lege, for alle ville lege med Else.

– Mandfolk er nogle svin, sagde hendes mor, når hun smed den seneste af slagsen ud.

– Smatsoen er et svin, sagde folk. Og da underskolen skulle på udflugt, og førstelæreren befalede en af de andre piger at sidde ved Magda i hestevognen, så kammeraten til den anden side under hele turen, og da de skulle hjem, gik hun til læreren og sagde, at det var uretfærdigt, hvis hun skulle have samme plads på tilbagevejen, hun havde nemlig fået hold i nakken, fordi hun ikke kunne døje lugten.

Men læreren blev gal og svarede, at hun i al evighed kunne få pladsen ved siden af Magda. Magda vidste ikke, om hun skulle være glad for lærerens forsvar eller ked af at være sådan en, andre blev kommanderet til at sidde ved siden af. Det kom nok ud på et. I hvert fald var hun fri for at se dem løbe om kap for at undgå hende.

En dag kom børneværnet og fjernede dem alle sammen. Hendes mor skældte og smældte, og Magda forsøgte at samle de små omkring sig. Hun tænkte de samme ord forfra og forfra hele tiden: Lad os blive sammen. Hun havde let til svimmelhed og blev bange for at falde i afmagt nu. Hvis de kom væk fra hinanden, hvem ville så vide, hvor de små var?

Det var første gang, de sad i et automobil. Hun havde lille Kresten på skødet, han pegede ivrigt på køer og heste og græd slet ikke. Magda så moderen vende ryggen til, da de vinkede. Hvad ville de gøre ved hende? Kunne man også fjerne en voksen? En mor?

Magda og Jakob kom på den Kellerske Åndssvageanstalt, de tre små på et andet hjem. Hun vidste ikke hvor, og ingen ville fortælle hende det. Jakob og hun blev også skilt ad, hun skulle jo på en pigeafdeling.

Hun stirrer ud over vandet. Derude et sted findes de alle sammen, tænker hun og drejer sig rundt. Der er hvide skyer over hele himlen, men nu kommer der nogle grå, skiden-grå som dyppet i sod. De tager hurtigt magten fra de hvide.

3

Hun kan næsten ikke tro det, men stenen ligger der godt nok, deres hemmelige tegn. Hun troede aldrig, hun ville få ham at se mere. Så bliver alt måske alligevel godt. Han vil finde på råd, han som er så klog og god.

Hun troede såmænd ikke, det var hende, han talte til i sin tid, og blev ved med at plukke brombær, endda mere ihærdigt. Men så satte han sig og spurgte, om hun ville have en cigaret, og det måtte jo være hende, han mente, eftersom Sørine var løbet hjem efter klude, fordi hun havde fået det røde.

Han lagde sig ned og så på hende, mens han tyggede på et græsstrå.

– Skal du ikke ryge selv? spurgte hun.

– Nej, svarede han. – Jeg har aldrig fundet nogen fornøjelse ved det. Han talte helt almindeligt, som om hun var til at snakke med. I flere dage sagde hun ordene efter for sig selv: “Jeg har aldrig fundet nogen fornøjelse ved det”. Først om søndagen sagde hun dem højt. De var gået hen til Villa Friheden, hun, Else-Margrete, Sørine og et par stykker til havde fået lov af Kjær at pakke kaffen og et stykke hvedekage.

– Så skal der ryges! sagde en af de andre, da de havde lukket sig ind og lagt duken på.

– Har du ingen cigaretter? spurgte Sørine.

– Jo.

– Hvorfor ryger du ikke så?

– Jeg har aldrig fundet nogen fornøjelse ved det, svarede hun og hakkede kun lidt. De andre så på hende, Else-Margretes mund stod åben.

– Nå, sagde Sørine og snakkede om noget andet.

Magda sad og følte sig fremmed. Men hun kunne jo ikke fortælle om ham, og så var det næsten lige så godt at sige hans ord.

Det var næste gang de mødtes, at han kyssede hende. Når hun lukker øjnene, kan hun huske det endnu. Den fremmede smag, saften fra hans mund, som hun blev tørstig efter, så hun fik lyst til at suge, hans smil, da han flyttede hovedet og så på hende uden at sige noget og begyndte at knappe kjolelivet op. Hun protesterede vagt. Det her var forbudt, så meget vidste hun, var blevet skreget ørerne fulde igen og igen, aldrig lade en mand ... Han tog hendes bryst i hånden, og det var som om det havde ligget der altid. Hånden var ru, og hun bevægede sig en ganske lille smule for at mærke den ridse på brystvorten. Ingen havde fortalt, at det var dejligt, at man kunne glemme, at man var sådan en, at verden udenfor forsvandt, og vinden bare redte håret for en, og græsset lagde sig ned og blev blødt. Han greb hendes hånd og førte den ned i bukserne, og hun gispede forskrækket, da hun mærkede hans dingleværk. De havde kaldt den alle mulige ting, de andre, så hun kunne se den for sig, stor og knortet som en tamp eller kæp. Men at den var så glat, så fin og sart. Hun kom til at tænke på kostbart stof. Kjær havde engang vist hende den kjole, hun skulle have på til sin søsters bryllup. Nu ikke ridse med dine næver, havde hun sagt, da Magda blev ved med at stryge ned ad det blanke, bløde.

Det virkede helt rigtigt at få den ind i sig, slet ikke grimt som hun troede, hun hjalp endda til selv, men kun et sekund, så passede det hele sammen, som om hun aldrig havde

ventet på andet, et lille smæld, som en streng der sprang derinde. Hun kan stadig mærke, hvor det var – den første ve fødtes nøjagtig samme sted – men smerten var kun til, for at det skulle blive bedre bagefter. Hun greb om hans ranglede krop med sine bare ben, mærkede de kolde balder, åbnede øjnene og så den blå, blå himmel bag vajende græs og rust-røde rævehaler.

Ligesom hans krampe var voldsomst, rejste han sig op på albuerne og så på hende. Hun lukkede øjnene, men han kyssede hende, som om han stadig syntes om hende, selv nu hvor hun var sådan. Så faldt han sammen og blev liggende. Hendes ene ben sov til sidst, men hun ville ikke flytte sig.

Jeg bliver liggende altid, tænkte hun.

Da han endelig samlede tøjet sammen, så han forvirret på blodet. Hun blev rød.

– Jamen, stammede han, – var det første gang?

– Ja, hviskede hun.

– Jeg troede ... hvorfor er du så på Sprogø?

– Det ved jeg ikke, svarede hun. – De siger, at jeg hører til her.

– Kan du lide mig? spurgte han senere.

– Ja, meget.

– Vil du gerne se mig igen?

Hun nikkede. Hjertet føltes, som om det ikke kunne være i kroppen. Hvis hun sagde hvor meget, ville han sikkert grine. Hun kunne heller ikke finde så store ord, havde aldrig haft brug for dem før.

Så aftalte de tegnet med stenen. Og nu ligger den der igen. Hun har ikke set ham, siden hun blev sendt til Brejning for at få Drengen.

– Du kan nok forstå, havde han sagt, – vi kommer i fængsel begge to. Sådan en som mig i betroet stilling må ikke have noget med dig at gøre. Det er strafbart.

Hun vidste det godt. En fisker, som havde ligget med en af de andre piger, fik både bøde og fængsel.

– Men jeg ville jo selv, forsøgte hun, – kan vi ikke bare forklare det?

– Det er jo ikke noget nyt, at en Sprogøpige er villig, svarede han, – du får bare nogle uger i cellen, og så er alt ved det gamle, men jeg, jeg mister arbejde og alting.

Det kunne hun godt se, og hun har aldrig sladret. Hun ville jo alligevel ikke have fået lov at beholde Drengen.

Hun kommer før ham. Mon han stadig synes, jeg er pæn? tænker hun og strammer kjolen omkring brysterne, der er blevet meget større. Hun er også tykkere om livet. Hænderne er klamme, det er spændingen, hun går uroligt frem og tilbage. Han skal høre om Drengen. Endelig kan hun snakke om ham, det ene bryst bliver vådt ved tanken, hun troede ellers, det var forbi nu. Så bliver hun også våd forneden. Det er forkert, og hun kommer til at svede. Det er Drengen, hun vil tænke på, ikke det andet. Endelig forstår hun, hvori det forkerte ved hende ligger. En normal ville tænke på sit barn, ikke på det.

I det samme er han der. Han ser ældre ud, end hun husker ham, men han smager og lugter, som han plejer. Hun snuser ind og lukker øjnene, knuger ham til sig.

– Jeg har savnet dig, siger han, og hun er så glad, at hun ikke kan svare.

– Det blev en dreng, får hun endelig frem.

– Ja.

– Hvor vidste du det fra?

– Jeg vidste det ikke før nu, har du sagt noget til nogen?

– Nej, det lovede jeg jo.

Han giver hende et klem.

– Du skulle have set ham, siger hun. – Måske kan du finde

ud af, hvor han er kommet hen.

– Hvordan skulle jeg kunne det, når jeg ikke kan røbe, at jeg ved noget om ham?

– Jeg ville gerne, at du skulle se ham, han er så ... Hun ved ikke, hvilke ord hun skal bruge, fordi Drengen er alting, og et forkert ord vil måske få ham til at forsvinde. Hun har mærket i den sidste tid, at hun skal værne om det, hun husker. Hvis hun slipper det ud, bliver det væk.

– Jeg tror ikke, vi skal snakke om det, siger han. – Har du også savnet mig?

Hun kommer til at græde, og han tror vist, det er for det med savnet, men det er det store, sorte, der kvæler hende, når hun ikke kan dele Drengen med nogen, ikke engang med ham. Hun havde sådan glædet sig til at snakke, som om alting var rigtigt. De skulle være en mor og en far, bare lege det lidt. Han knapper hendes øverste kjoleknop op.

– Nej, græder hun, – hvis det går galt.

– Det går aldrig galt mere, jeg lover det, forsikrer han. – Jeg har købt gummi, du kan lære at rulle det på. Han hiver den frem, ivrigt, og hun føjer sig, vil det jo også. Det er endda bedre, end hun husker det. Han får hende til at skrigе, og imens glemmer hun Drengen.

– Hvornår kommer du igen? spørger hun.

– Du ved nok, at jeg kommer, når de sender bud. Kan jeg stadig stole på dig? spørger han.

Hun nikker.

Men siden bliver det værre med længslen. Det er, som om ingenting får ende. Hun er tyve år, det er ungt, hvor gammel skal hun blive her? Hvem skal tale hendes sag, når han ikke vil? Nogle af pigerne er over fyrre. Hun holder op med at spekulere, krymper helt ind i kroppen og hører ikke efter, når nogen taler til hende.

– Du bliver da også mere og mere klodset, siger de. Selv Kjær skælder ud.

Og forstanderinden kalder hende ind igen.

– Du skal ikke tro, at du får mere opmærksomhed ved at gå og gøre dig kostbar, siger hun. – De narrestreger skal vi ikke have noget af.

– Nej, svarer Magda.

– Og du vil stadig ikke sige, hvem der gjorde dig gravid? Hun ryster på hovedet.

– Jeg håber i hvert fald, det har givet dig en lærestreg. Nu ved du jo, hvad der kan ske, og tak så din skaber for, at dette her er et hjem og ikke en straffeanstalt, for så var du ikke sluppet så billigt.

– Ja.

– Hvad siger du?

– Tak.

Så mener plejemor godt, at hun kan få lov at se film igen og holde fri om søndagen.

Mærkeligt så ligeglad hun er. Førhen kunne hun glæde sig i flere uger til en film eller til snakken og kaffetåren i Villa Friheden på den halve fridag, men nu er hun ligeglad, også om hun taber noget. De kan gerne skælde ud, hun lukker ørerne og koncentrerer sig om sin krop. Ingenting må slippe ud. Når hun er på lokum, forsøger hun at beholde lorten i sig, og lige idet den slipper hende, er lysten i familie med det, hun mærker sammen med ham, bare mindre. Hun tænker på ham og på hans den der, hvordan der ser ud inde i hende, der hvor den rører ved noget, der gør godt, prøver at finde stedet selv med en finger. Men en dag kommer Radisen bag på hende. Det er den kvindelige gartner. Hun indberetter til plejemor, og så er det cellen i en uge.

– Hvad er det med dig? skænder plejemor. – Du var ellers sådan en pæn pige.

– Hvad laver jeg så her? spørger hun og forbavses over sig selv. Der var engang, da hun virkelig gerne ville gøre dem tilpas, da hun svedte, når hun skulle have med ting at gøre, som kunne gå i stykker, men nu er hun ligeglad, og det er, som om tingene ligger bedre i hænderne så. Det er i al fald længe siden, hun har ødelagt noget.

Alligevel vil hun helst have med jorden at gøre, sådan har det altid været. Så kan hun tænke på sit eget, skal ikke tælle, som når man væver, eller måle af som til bagningen. Jorden er der bare, den sker der ingen skade på, og hun kan få øje på det mest utrolige, når hun arbejder med den, som forleden da hegnene var blevet klippet, og hun blev sat til at rive affaldet sammen. På det lange stykke, hvor hækken gror tæt på de store træer, måtte hun kante sig omkring med riven og passe på ikke at falde over rødderne. Da fik hun øje på en bladranke af guld. Er det et mirakel? tænkte hun. Men et mirakel kan jo ikke ske for en som hende, kun for gode mennesker. Hun så op og opdagede, at det var solen, som fandt vej gennem den tykke hæk til netop den ene ranke. Tænk alligevel at den kan! Lidt efter bøjede hun sig atter over riven og den mugne lugt af afklippede blade på en jord, solen aldrig når.

4

– Nu skal du altså være ligesom i gamle dage, siger Sørine og skubber til Magda.

Magda flytter sig. Så binder Sørine hendes forklæde op, så hun er ved at falde i det.

– Lad være, Sørine, siger hun, uden at blive sur.

– Du kan ikke fange mig, driller Sørine og løber nogle skridt, før hun vender sig om. Magda binder forklædet igen og trasker videre med greben. De skal have de første nye kartofler og holde fest for Sørine, som rejser i morgen.

– Er du ked af det? Kommer du til at savne mig? spørger Sørine. Hun er som et barn.

– Ja, jeg vil savne dig, svarer Magda, og måske er det sandt, men hun ville alligevel være mere ked af det, hvis det var Else-Margrete.

Plejemor holder tale:

– I dag glæder vi os på Sørines vegne, siger hun, – fordi hun nu kommer ud og får et godt liv og gør nytte. Vi har skabt et hjem for dig her på Sprogø, og nu sender vi dig ud og klare dig selv.

– Det er ligesom at have to fødselsdage, siger Sørine.

– Ja, smiler plejemor, – og du skal se, frk. Jensen fejrer nok din anden fødselsdag, som du er vant til.

– Må vi gå i vandet? spørger hun, da de er færdige med kaffen.

– Ja, det er jo din dag, svarer forstanderinden og går ind til sit.

På vej mod stranden tænker Magda på det, plejemor sagde om hjem. Ordet får et minde frem, en kammerat hvis mor hentede hende ved skolen. Moren stod uden for porten og tog hende i hånden. Andet var det ikke. Så gik de. Pigen fik noget i træskoen, og moren standsede op, mens det blev ordnet, ventede uden videre og tog så hånden igen. Men her, det er ikke hjem, det er bare øen.

Vandet er koldere, end det ser ud. Lige idet hun dukker sig, føles det, som om hun dør. Sekundet efter skærer små knive overalt på kroppen, tusindvis, hun kan ikke slippe for dem. Så kommer varmen, den brænder og løfter hende, kroppen svæver, bølger, danser, hun er ikke andet end krop.

– Kan du godt svømme? spørger Else-Margrete.

– Det ved jeg ikke.

– Det så sådan ud.

– Så kan jeg nok.

Og hun er varm længe efter. Ellers fryser hun altid. Før Drengen kunne hun gå uden overtøj langt hen på efteråret, ingenting bed på hende. Men nu fryser hun. Da først brysterne blev mindre, fulgte resten af kroppen med. Og nu er hun så tynd, at hverdagskjolen er blevet lagt ind.

Men vandet giver varmen. Hun bliver helt besat af det. I tiden efter kaster hun sig, hver gang hun kan se sit snit til det, ud i bølgerne, skrumper et sekund til ingenting, så den uudholdelige kriblen, før hun brænder op, forsvinder og glemmer.

Hun bliver kaldt ind til plejemor.

– Du er for tynd, siger hun, – og hvad er det for noget med alt det badning, det er unaturligt at bade i tide og utide, det må du holde op med.

Så må hun nøjes med at forestille sig vandet omkring

kroppen og fryser igen, undtagen når han kommer. Det er næsten den samme varme, han sætter i hende, en varme som får tankerne til at rejse bort, så kun kroppen er tilbage. Ingenting gør ondt, og alligevel skriger hun. Det høres jo ikke i vandet, hvorfor holder han hende så for munden?

Bagefter ved hun ikke, hvad der skete. Hun er bare træt, og Drengen flytter ind igen sammen med tankerne.

Else-Margrete har fået brev fra sin far. Moren er syg, og han kan ikke klare barnet alene. Der er jo også brødrene, den ene er stadig hjemme. Han vil søge om at få hende hjem og bo, men så skal hun have operationen, siger professoren. Ellers giver de ikke lov.

Else-Margrete er mere stille, end hun plejer, og om natten tager hun en robåd og flygter. Der er ingen, der ved noget, før de ser, at hun mangler om morgenen, og de får heller ikke noget at vide.

– Hvor er Else-Margrete? spørger en af de andre.

– Det skal I ikke interessere jer for, svarer frk. Olsen. Hvis det havde været Kjør, kunne de måske have listet noget ud af hende, men Olsen er hverken til at hugge eller stikke i.

– Er hun da syg?

– Jeg har jo sagt, at det ikke kommer nogen ved, siger Olsen, – se at få spist færdig og gå til arbejdet.

Magda skal luge i køkkenhaven. De fleste synes, det er kedeligt, men hun kan godt lide det. Somme tider lykkes det hende at hive en skvalderkål op, uden at den knækker, få fat omkring den hvide knold og trække roden op med alle siderødderne, der ligner jordens blodårer. Hun kan ikke forklare de andre, hvad der er så dejligt ved det. I stedet snakker hun til Drengen.

– Se, siger hun, – er det ikke fint, og har ham et lille øjeblik igen. Selvom det gør så ondt, at hun må lægge sig på

knæ og trække vejret dybt flere gange, vil hun ikke undvære det. Hun er så bange for, at hun en dag ikke længere kan huske ham.

Det begynder at regne, men ikke voldsomt. Solen er stadig et sted derude. Hvis hun kniber øjnene sammen, laver den arme som dem, børn tegner. Hun går i ly under kastanjetræet. Dets skygge har tryllet en verden frem med forkerte farver. Alt ser blå ud, græsset, jorden, vandtruget. Som om solen har sat himlen ned på jorden.

“Fejplaceret” kaldte Kirstine hende en dag og så ud, som om det var noget slemt. Hvordan kan sådan noget ske? Hun husker den nye arbejdshest, som blev firet på land med en kran, hvordan dens stive ben forgæves søgte efter fodfæste i luften. Sådan føler hun sig.

Else-Margrete har begge arme bundet ind, fordi der ingen hud er tilbage på hænderne. Det blæste så voldsomt, da hun kom fri af øen, at hun ikke kunne holde båden, men hun blev ved alligevel. Nu skal hun i cellen, og den fyrassistent, som ikke låste sin båd inde, har været hos forstanderinden. Magda ved det fra Kirstine. Hun mødte hende en dag og blev inviteret på kaffe.

– Vi ser dig jo aldrig mere, sagde hun og – nej så mager du da er blevet. Du må vist have noget æblekage og godt med fløde.

– Ja tak.

– Nu må du se at glemme, fortsatte Kirstine, – det nytter jo ikke. Du skulle have en rigtig plads, det kunne du sagtens klare.

– Jeg slår nemt ting i stykker, så det går nok ikke, sagde Magda.

– Sludder, du skal bare være et sted, hvor de har mange kartofler og ikke så meget fint porcelæn, lo Kirstine, – det

er da også mere nødvendigt med kartofler end med kaffekopper.

– Men så skal man have operationen, indvendte Magda.

– Det har de sagt til Else-Margrete.

– Ja, det er jo det. Kirstine hentede kaffekanden og snakkede ikke mere om plads.

På vej hjem slog Magda et smut om stranden. Det stormede voldsomt, blæsten omfavnede hende, som hun stod på pynten, ruskede hende i håret, prikkede på huden. Himlen var dækket af skyer, mindst ude over Fyn, større og større jo nærmere de kom, som om der sad et barn der borte og prusted dem hen imod hende, som sæbebobler.

Else-Margrete er gået med til operationen og går og venter på at få lov at rejse. Faren har skrevet igen. Han er bange, de skal fjerne barnet, for moren er ingenting til. Hvis Else-Margrete kom hjem, kunne hun passe dem begge to.

Men lysten til mandfolk forsvinder ikke lige med det samme, siger forstanderinden, og hun kan stadig gå og smitte, hvis hun redder sig en sygdom.

– Jeg lover plejemor, at bare jeg må være sammen med min lille pige, skal jeg aldrig, aldrig gå med mandfolk. Else-Margrete græder voldsomt.

Der kommer endnu et brev fra faren. Else-Margretes mor er død. Så får hun lov at rejse.

– Du er vel nok heldig, siger plejemor, da de har sat sig til kaffebordet den sidste dag, – nu må du se, at du gør os ære.

Men Else-Margrete græder bare. Hun kan ikke komme sig over morens død.

– Du vil vel ikke vende hjem til din pige i den forfatning, siger plejemor, – skal hun passes af sådan en tudesidse?

Så tager Else-Margrete sig sammen, men Magda hører hende vende og dreje sig hele natten, og hun ser ikke spor

glad ud, da de vinker til hende næste dag. Hun skal med samme båd som professoren. Pigerne kappes om at råbe højest:

– Farvel Else-Margrete, farvel professor! De griner og skubber, så de forreste er lige ved at ryge i vandet.

– Opfør jeg nu som voksne mennesker, siger Olsen.

– Det er vi jo ikke, vi er piger, siger en af de nye.

Magda vinker bare én gang. Hun vil savne Else-Margrete. Dengang hun kom til øen, var hun ivrig efter at blive ven med Sørine og hende, fordi de altid havde det så sjovt. Siden er der kommet mange nye piger, men hun ved ikke, om der er nogen af dem, hun bryder sig om.